

Det tyske batteri i Lyngby

Supplerende oplysninger til Sydthy Årbog 1995 ang. interviewet med chefen Heinrich Albrecht
Af Knud M Nielsen, Vestervig

Da årbøgerne for det meste fortæller et stykke historie, som bliver bevaret for eftertiden, mener jeg at det er på sin plads at komme med en tilføjelse til Albrechts interessante beretning om sin tid i Lyngby.

I forbindelse med interviewet (1979) bliver det nævnt, at der nu var gået 34 år siden krigen, og at interviewet bar præg deraf. Det er rigtigt, men kun delvis, idet Albrechts beretning stemmer i det store og hele, men der var andre ting under krigen, som han intet kendskab havde om, hvad angik Lyngby, og det er det, som bør forklares.

Albrecht var chef for batteriet i Lyngby, altså Artilleriet. De var specialister, hvorfor der meget sjældent blev sendt nogle af dem til fronten, med mindre de blev forfremmet eller selv ansøgte derom - måske med forfremmelse for øje. De levede faktisk i en verden for sig selv, nærmest som på en ø, omgivet af minefelter og pigtråd på alle sider, og de fleste af dem tilbragte det meste af krigen derude på batteriet.

Når Albrecht intet kendte til skuddramaet, hvor en tysk officer dræber en anden skyldes det, at det fandt sted ca. 2 år inden han kom til Lyngby, og det var ikke blandt artilleristerne drabet fandt sted, men i Infanteriet, og det var noget ganske andet.

Infanteriet var tvangsindkvarteret i mange af husene i Lyngby, men de havde også barakker og bunkers ved Grønbakke og ved landingspladsen. De havde deres egen kommandoføring og køkkenbarak. Som på batteriet var alt omgivet af pigtråd og minespæringer, og for at komme ind i området, skulle der vises ausweis ved bommen, der spærrede vejen til havet ud for

Prinsessehuset. Chefen for infanteristerne hed Siegmann, og under ham sorterede de russiske, polske og franske "frivillige", som alle var i tysk uniform. Det var mest de tre sidste kategorier, som var indkvarteret i selve Lyngby. Det var også blandt infanteriet der fandt udskiftninger sted til fronten, men dog hovedsagelig blandt de tyske soldater, og der var virkelig udskiftning. Soldater i nogenlunde fysisk form afgang under stor fortvivlelse til fronten, og blev afløst af de rene vrage. Jeg husker således at nogle rester af Stalingradarmeen, som havde haft held til at undgå omringningen, blev læst af ved kirken i Svankjær. Jeg hæftede mig ved, at deres stålhjelme var malet hvid, og at de havde et vognlæs ski og skistave med.

Disse soldater havde Albrecht intet med at gøre, da de som nævnt var under kommando af løjtnant Siegmann. Han var forøvrigt en hoven herre, som for det meste var på ridehest når han dukkede op på inspektion.

At Albrecht intet vidste om den engelske flyver, som tyskerne begravede oppe på signalbakken er meget forståeligt, eftersom flyveren blev fundet og begravet af kystvagterne, som var en tredje helt selvstændig afdeling i Lyngby. Deres chef hed Müller, og hans folk var alle ældre soldater, som for manges vedkommende havde deltaget i første verdenskrig også. De var alle venlige mennesker, som blot ønskede at få ende på krigen, så de kunne komme hjem i god behold, men Albrecht havde de ingenting at gøre med. Han vidste naturligvis at de var der, men kendte næppe een eneste af dem.

Kilde: Sydthy Årbog 1996, side 54-55.